

Arrest

nr. 87 225 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 juni 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoekers ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. DEMEERSSEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 20 juni 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Zij werden op 1 juli 2011 gehoord nopens de aan hun asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 22 november 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die het beroep bij arrest nr. 74 950 van 13 februari 2012 verwierp en aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 15 februari 2012 diende eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 februari 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 21 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 8 juni 2012 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 12 juni 2012 werden verzoekers gehoord nopens de omstandigheden die aan de grondslag van hun tweede asielaanvraag liggen.

Op 12 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van beide verzoekers de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater),

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.-C. A. A. (...)

geboren te Bagdad, op (in) (...) 1947

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 08.06.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 20.06.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.11.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 15.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een klacht dd. 19.12.2011 die zijn dochter ingediend zou hebben bij de politie van Al Kadhemiya in verband met doodsb bedreigingen t.a.v. betrokkene en zijn vrouw op 20.05.2011. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn dochter, op zijn vraag, klacht zou zijn gaan neerleggen bij de politie omdat met hem tijdens de eerste asielaanvraag niet gelooft zou hebben. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn dochter deze documenten meegegeven zou hebben aan een Irakese jongeman die ze aan betrokkene overhandigd zou hebben in België. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene zijn identiteitskaart dd. 05.02.2006 en zijn nationaliteitsbewijs dd. 14.01.2010 voorlegt. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag voorlegde, die desalniettemin negatief werd afgesloten door zowel het CGVS als de RVV. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het toepassen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 21.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg; maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

En

"Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.-T. N. S. (...)

geboren te A.-H. (...), op (in) (...)1957

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 08.06.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 20.06.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.11.2011 van het Commissariaat-generaal, voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 15.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 08.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene haar identiteitskaart dd. 05.02.2006 en haar nationaliteitsbewijs dd. 07.08.1975 voorlegt. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds tijdens haar eerste asielaanvraag, die desalniettemin negatief afgesloten werd door het CGVS en de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar dochter, op haar vraag, klacht zou zijn gaan neerleggen bij de politie, waardoor ze bovenstaand document ontvangen zou hebben. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene verwijst naar het document (klacht) die haar echtgenoot voorlegde tijdens zijn tweede asielaanvraag en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze de klacht ontvangen zouden hebben in februari 2012 via een Iraakse jongeman. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 21.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Zij zijn tevens van oordeel dat er sprake is van overschrijding van bevoegdheid.

Ter adstruering van het middel, zetten verzoekers uiteen wat volgt:

"1.

Naar aanleiding van de nieuwe asielaanvraag die door de verzoekende partijen op 8 juni 2012 werd ingediend, werden er wel degelijk nieuwe documenten naar voren gebracht die verantwoorden dat hun nieuwe asielaanvraag dient in overweging te worden genomen en doorgestuurd te worden naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

De verzoekende partij heeft een klacht, neergelegd door hun dochter op 19 december 2011, voorgelegd.

De verwerende partij wijst het nieuwe document ten onrechte af.

2.

De klacht die werd neergelegd door de dochter van de verzoekende partijen heeft betrekking op doodsb bedreigingen ten aanzien van de verzoekende partijen op 20 mei 2011.

Indien de beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen er op worden nagelezen (stukken 4 en 5), dient vastgesteld te worden dat de bedreigingen ten aanzien van de verzoekende partijen op 20 mei 2011, deze op heden aangehaalde feiten, niet werden beoordeeld door de Commissaris-Generaal. In deze beslissingen wordt op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van deze doodsb bedreigingen.

De motivering in de beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de verzoekende partijen geen actuele of geen persoonlijke vervolging zouden kunnen aantonen. De documenten die de verzoekende partij op heden neerleggen, te weten de klacht aangaande de doodsb bedreigingen ten aanzien van de verzoekende partijen op 20 mei 2011, weerleggen de argumentatie van de Commissaris-Generaal. Uit het nieuwe document kan immers afgeleid worden dat (1) de verzoekende partijen weliswaar persoonlijk gevisieerd worden en (2) de vervolging actueel is, gelet op het feit dat de bedreigingen dateren van slechts een tweetal weken voor de vlucht van de verzoekende partijen uit hun land van herkomst.

3.

De verwerende partij haalt aan dat 'betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen (stuk 1.

Dat het document dateert van tijdens de eerdere asielaanvraag van de verzoekende partijen, betekent niet dat de verzoekende partijen het document reeds hadden kunnen neerleggen en dat het document op heden niet als nieuw element dient beschouwd te worden.

"Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen)."

(V. Vereecke, Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36)

De klacht van de dochter van de verzoekende partijen werd immers ingediend in december 2011 en werd via een Iraakse jongeman die naar België reisde aan de verzoekende partijen overhandigd. Pas na het negatieve arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geveld in het kader van de eerste asielaanvraag van de verzoekende partijen, hebben de verzoekende partijen het betreffende document ontvangen.

Dat deze laatste bewering niet kan gestaafd worden aan de hand van materiële gegevens, is onvoldoende om te twijfelen aan de verklaring van de verzoekende partijen hoe zij het document overhandigd kregen. Tussen het indienen van de klacht en het negatieve arrest van uw Raad zijn slechts een kleine twee maanden verlopen. Rekening houdende met het algemeen gekende feit dat vele Irakezen lange tijd onderweg zijn vooraleer zij alhier aankomen, is het bijgevolg niet onwaarschijnlijk dat de verzoekende partijen het document te laat, om te kunnen aanwenden in het kader van hun eerste asielaanvraag, hebben mogen ontvangen.

4.

In de bestreden beslissingen wordt door de verwerende partij op geen enkel moment inhoudelijk verwezen naar de eerste asielaanvraag van de verzoekende partijen.

De verwerende partij lijkt dan ook in de onmogelijkheid om te concluderen of er al dan niet nieuwe elementen worden voorgelegd, in vergelijking met de eerste asielaanvraag van de verzoekende partijen.

5.

De verwerende partij gaat haar bevoegdheid te buiten. De verwerende partij oordeelt immers over de grond van de nieuw voorgelegde documenten, een bevoegdheid die toekomt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

"De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 16.594 van 29 September 2008 in de zaak 26/162/II) 6.

Het is aldus duidelijk dat de verwerende partij enerzijds de motiveringsplicht ernstig geschonden heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen en anderzijds haar bevoegdheid grondig te buiten is gegaan door te oordelen over de inhoud van de nieuwe gegevens.

Dit eerste en enige middel is gegrond."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekers bij hun tweede asielaanvraag elk hun identiteitskaart en hun nationaliteitsbewijs verleggen. Ter gelegenheid van hun gehoor naar aanleiding van deze tweede asielaanvraag legde eerste verzoeker een klacht tegen onbekenden in verband met doodsb bedreigingen van vijf bladzijden van 19 december 2011 door zijn dochter opgemaakt en neergelegd bij de politie van Al Kadhemiya, waarbij hij verklaarde: *“Met de voorgelegde documenten in verband met de klacht, toon ik u aan dat ik effectief bedreigd werd. De bedreigingen waren op 20 mei 2011 en er werd pas op 19 december 2011 klacht neergelegd. Waarom werd er zolang gewacht om klacht neer te leggen? Er werd hier geen geloof gehecht aan het feit dat ik bedreigd werd. Daarom vroeg ik aan mijn dochter om klacht te gaan neerleggen bij de politie van Al Kadhemiya. Zij heeft deze documenten dan meegegeven aan een Iraakse jongeman die ze, bij aankomst in België, aan mij heeft overhandigd.”* Tweede verzoekster verklaarde het volgende: *“Mijn man heeft u vandaag een klachtnaerlegging voorgelegd in verband met de bedreigingen die we in Irak hebben ontvangen. Deze hadden we niet ten tijde van ons eerste verhoor. We hebben dit document in februari 2012 ontvangen via een Iraakse jongeman. Mijn dochter is, op mijn vraag, klacht gaan neerleggen bij de politie en heeft deze documenten ontvangen.”*

In de bestreden beslissingen wordt met betrekking tot het paspoort en het nationaliteitsbewijs gesteld dat deze documenten reeds tijdens de eerste asielaanvraag werden voorgelegd die desalniettemin negatief werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en de Raad. Over de klacht wordt gesteld dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft en dat er geen begin van bewijs is die de bewering dat een Iraakse jongeman deze documenten aan verzoekers heeft overhandigd, nadat de dochter ze met hem had meegegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit op grond van wat voorafgaat dat verzoekers geen nieuwe gegevens hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Vooreerst stelt de Raad vast dat het motief betreffende het paspoort en het nationaliteitsbewijs niet wordt betwist door verzoekers. Hun kritiek is enkel gericht tegen de motivering van de bestreden beslissingen in verband met de door hen neergelegde klacht.

Verzoekers benadrukken dat de klacht betrekking heeft op doodsb bedreigingen die nog niet werden onderzocht door de commissaris-generaal en dat ze hiermee de bevindingen van de commissaris-generaal dat zij geen actuele of persoonlijke vervolging zouden kunnen aantonen, willen ontkrachten.

Opdat een bepaald aangebracht stuk als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen, dient dit document, zoals hierboven reeds werd gesteld, niet alleen nieuw te zijn in die zin dat het nog niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag, doch moet het ook betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moet dit document ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet, m.a.w. relevant zijn. Met de motivering betwist de verwerende partij net dit laatste door te stellen dat het document een gesolliciteerd karakter heeft en verwijst hierbij naar verzoekers' eigen verklaringen waaruit blijkt dat zij hun dochter hebben opgedragen om een dergelijke klacht te gaan neerleggen.

Aangezien verzoekers zelf aangeven dat zij de opdracht hebben gegeven aan hun dochter om een dergelijke klacht neer te leggen, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat het document een gesolliciteerd karakter heeft en aldus geen ernstige aanwijzing bevat van een gegronde vrees voor vervolging. Een klacht is inderdaad niets meer dan het optekenen van de verklaringen van diegene die de klacht indient. De Raad ziet dan ook niet in hoe dit een ernstige aanwijzing kan zijn van een vrees voor vervolging.

In zoverre de verzoekers van oordeel zijn dat de verwerende partij hiermee zijn bevoegdheid te buiten gaat, wijst de Raad er op dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit deze bepaling niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Door de vaststelling dat de neergelegde klacht een gesolliciteerd karakter heeft, nadat verzoekers verklaarden opdracht tot de klacht te hebben gegeven aan hun dochter omdat er tijdens hun eerste asielpprocedure geen geloof was gehecht aan het feit dat verzoekers bedreigingen zouden hebben ontvangen, waardoor verzoekers als het ware zichzelf van een bewijsmiddel voorzien, geeft de verwerende partij een terechte *prima facie* beoordeling aan de ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag voorgelegde klacht van 19 december 2011 en conclusie dat dit geen nieuw element is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Er is dan ook geen sprake van overschrijding van bevoegdheid.

Voorts stellen verzoekers dat zij dit document niet eerder konden aanbrengen. Dienaangaande stelt de Raad vast dat de overweging in de bestreden beslissingen dat zij geen begin van bewijs aanbrengen betreffende hun bewering dat hun dochter dit document zou hebben meegegeven aan een Iraakse jongeman die hen dit document zou hebben overhandigd, slechts een overtuigend motief is, zodat de eventuele gegrondheid van de kritiek van verzoekers niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat door de verwerende partij op geen enkel moment inhoudelijk wordt verwezen naar de eerste asielaanvraag van verzoekers, zodat deze dan ook niet in de mogelijkheid was om te oordelen dat er in vergelijking met de eerste asielaanvraag nieuwe elementen werden voorgelegd. De Raad stelt vast dat verzoekers in de tweede bestreden beslissingen voorbijgaan aan het de opsomming door de verwerende partij van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van 23 november 2011 houdende weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming en van de beslissing van de Raad van 15 februari 2012, die deze weigering bevestigde en aan de vaststelling door de verwerende partij dat de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs reeds tijdens hun eerste asielaanvraag werden voorgelegd, die desalniettemin negatief afgesloten werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en de Raad. Bovendien werd hierboven reeds gesteld dat de voorgebrachte documenten betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, en dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* kan worden beoordeeld. Oordelen dat de voorgebrachte klacht neergelegd bij de Iraakse autoriteiten door de dochter van verzoekers een gesolliciteerd karakter heeft, past volledig binnen de door artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij toegekende bevoegdheid en is geen aanwijzing dat de verwerende partij geen kennis zou hebben genomen van de eerste asielaanvraag. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de verwerende partij haar wettelijke bevoegdheid heeft overschreden.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen overschrijding van bevoegdheid aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU